

1880 faaet en Ret, som de slet ikke har husket paa.

For Sognekommunernes Vedkommende bibeholdes de samme Bestemmelser, som man har haft hidtil. Man bibeholder, at Sogneraadene faar Lov til at bestemme Forholdet mellem Skatten paa fast Ejendom og personlig Skat, dog saaledes, at hvis de vil forandre det til Ugunst for den faste Ejendom, skal $\frac{3}{4}$ af Amtsraadet stemme derfor. Denne Bestemmelse om, at $\frac{3}{4}$ af Amtsraadet skal stemme for en saadan Ændring, var stroget i Regeringens Lovforslag; den er sat ind igen. Fra konservativ Side har man for Købstædernes Vedkommende taget de selv samme Lovgivningsregler, som vi har sat op. De Konservative har fundet, at vi har sat nogle fornuftige Regler op, og dem har de taget. De siger blot: Vi vil stige med $\frac{1}{2}$ pro mille i Ejendomsskyld, medens vi siger 1 pro mille af Grundskylden. Resultatet bliver omtrent det samme. Forskellen er kun, at vi ved vort Forslag vil komme lidt hurtigere op end de Konservative — det skal jeg gerne indrømme.

For Amtskommunernes Vedkommende forandres deres Ret herefter saaledes, at de ikke maa udskrive mere end 7,5 pro mille af Grundværdien og tilsvarende af Ejendomsskyldværdien. Hvad de skal have derudover, skal de have efter Landkommunallovens § 50. Efter Regeringsforslaget skulde de have Lov til at gaa op til den Promille, de selv maatte ønske, med Ministeriets Stadfæstelse. Dog er der her en lille Ændring, som gaar ud paa, at hvis en Amtskommune ikke kan faa den Beskatning, den i Øjeblikket har, dækket ved 7,5 pro mille, skal den have Lov til at faa den Promille, som er nødvendig, stadfæstet som den højeste Promille — det vil dreje sig om et Par Amter. Med Hensyn til Amtskommunernes Ret til at bruge § 50 har vi efter Ønske, navnlig fra et af vore Medlemmer og for Resten ogsaa fra andre Medlemmer af forskellige Partier, ordnet det saaledes, at den Fjerdedel, som skal udskrives efter Skøn af Amtsraadet efter § 50, ligesom nu skal lignedes under Hensyn til Udgiften til Veje, Skoler og Aldersrente og under Hensyn til den økonomiske Status i Kommunen: Indkomst og Formue.

Saa er der et Forslag om Grundstigningsskyld. Det var i Lovforslaget bestemt, at naar en Ejendom var steget ud over den Vurdering, som var sket forud for, at man i Kommunalraadet havde bestemt, at der skulde opkræves Grundstigningsskyld, skulde de første 10 pCt. af hele Ejendommens

Værdi tages fra, og saa skulde der betales 15 pro mille af Resten. Her har vi indført en Regel, som jeg tror vil vise sig at være meget beskyttende for dem, der kan tænkes at faa Grundstigning, idet vi siger, at det dobbelte af den gennemsnitlige Stigning for alle Landets Ejendomme, tillagt 10 pCt. af Ejendommens samlede Værdi ved den Vurdering, der sidst er foretaget, skal fradrages Ejendommen, forinden den kan komme til at svare Grundstigningsskyld, og den skal saa svare 10 pro mille af det, der bliver til Rest. Jeg tror at turde sige, at det, som vi har ønsket skulde være Hensigten med Grundstigningsskylden, der ved naas: at kun i de Tilfælde, hvor offentlige Foranstaltninger faktisk har tilsikret en Ejendom ret betydelig Værdistigning, vil der blive Tale om, at en lille Del af Værdistigningen vil blive gjort til Genstand for Værdistigningsskat. Jeg tror ikke, det vil kunne bestrides. Jeg ved, at man f. Eks. fra Regeringspartiernes Side mener, at vi har sat for forsvaerlig en Laas for her — det tror jeg, den højtærede Minister vil mene —, men jeg tror, at man fra anden Side vil sige, at vi ikke har gjort det, og jeg trøster mig til at kunne bevise det første med Tal, hvis det bliver nødvendigt. Ingen som helst Brugs-ejendom i By eller paa Land, hvis Værdi ikke har været paavirket af offentlige Foranstaltninger — det tror jeg, jeg tør sige aldeles afgjort —, vil kunne komme ind under Værdistigningsbegrebet og komme til at svare Værdistigningsskat. Det har ogsaa været vor Hensigt, at det ikke skulde ske, og det vil ikke kunne ske — det føler jeg mig overbevist om.

Endelig skal jeg i min Gennemgang af dette dog nævne, at der jo er blevet gjort stort Væsen af, at Kreditforeningsinstitutioner har sendt nogle Skrivelser til Udvalget, hvori de anmoder om, at Lovforslaget ikke maa blive vedtaget i den Skikkelse, hvori det er blevet forelagt. Jeg kan meget vel forstaa, at de har gjort det, men efter at vi har taget § 12 ud af Lovforslaget, kan der formentlig ikke være noget som helst Grundlag for en Henvendelse fra Kreditforeningsinstitutioner. Der udskrives jo ikke mere Skat. Der udskrives Skat i Landkommunerne efter ganske de samme Regler som hidtil for Landkommunernes Vedkommende, og for Amtskommunerne bliver Reglerne i alt Fald bedre. Der kan ikke være Tale om, at Kreditforeningsinstitutionerne kan ængstes, naar denne Paragraf nu er taget ud. Den havde den slemme Egenskab, at naar man vurderede, skulde